

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115202203
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7115202203.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v C. D. XXX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov 10, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 25C/72/2015-389 zo dňa 2.2.2023, takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby o sumu 1.240 € s príslušenstvom, z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 25C/72/2015-389 zo dňa 2.2.2023 v tejto časti a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

P o t v r d z u j e rozsudok v časti vyhovujúceho výroku čo do sumy 15.300 € s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 29.1.2025 do zaplatenia, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti m e n í vyhovujúci výrok rozsudku tak, že v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému náhradu trov celého konania v plnom rozsahu, avšak z priznanej sumy.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice I rozsudkom č.k. 25C/72/2015-389 zo dňa 2.2.2023 zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 30.000 € s 8,05% ročným úrokom z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2.V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou zo dňa 28.1.2015 zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 70.000 € s 8,05% ročným úrokom z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci v súlade s ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca zdôvodnil svoju žalobu tak, že bol nespravodlivo trestne stíhaný v čase od 8.12.2008 do 11.10.2013, teda za obdobie takmer 5 rokov, z toho bol väzobne stíhaný od 11.12.2008 do 23.1.2009. Obvinenie mu bolo vznesené za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestné stíhanie sa skončilo uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry z 25.9.2013 sp.zn. VII/2Gv 34/09-17 podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona, a to z dôvodu, že žalované skutky nie sú trestným činom. Žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom troch nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 8.12.2008, uznesenia sudcu

Špeciálneho súdu v Pezinku o vzatí do väzby zo dňa 11.12.2008, ako aj príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku č. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, na základe ktorého boli vyhotovené obrazovo zvukové záznamy zo stanoviska colníkov v unimobunke v dňoch 23.10., 24.10., 27.10 a 31.10.2008. Žalobca poukázal na to, že trestné stíhanie malo negatívny vplyv na jeho osobný, rodinný a spoločenský osud, negatívne to zasiahlo závažným spôsobom do jeho cti a dobrej povesti, a to tak, že boli porušené jeho práva zaručené mu článkom 19 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky. O údajnom trestnom stíhaní žalobcu totiž informovali médiá, policajné zložky, o čom sa dozvedela celá verejnosť, známi, rodinní príslušníci a jeho meno sa spájalo s korupciou a podozrením, že si nahonobil majetok z nečestných zdrojov. Nakoniec bol aj prepustený zo služobného pomeru ako colník, postihnutý bol teda vo všetkých oblastiach života. Za každé nezákonné rozhodnutie požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, a to za vznesenie obvinenia 40.000 €, za uznesenie o vzatí do väzby 20.000 € a za vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov nemajetkovú ujmu 10.000 € a tieto sumy považoval za primerané. Listom zo dňa 24.7.2014 požiadal generálnu prokuratúru o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá jeho žiadosť odstúpila Ministerstvu spravodlivosti SR ako orgánu príslušnému a toto mu prípisom zo dňa 21.1.2015 oznámilo, že jeho žiadosť posúdilo ako nedôvodnú.

3. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť ako nedôvodnú a žiadala, aby súd pri skúmaní existencie titulu uplatneného nároku žalobcom prihliadol na § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže žalobca si vedenie trestného stíhania zaviniť sám vzhľadom na obsah rozhodnutí vydaných v trestnom konaní. Nesúhlasil so žalobcom, že zastavením trestného stíhania všetky rozhodnutia vydané v trestnom konaní a všetky vykonané úkony boli nezákonné. Iným ukončením trestného stíhania ako právoplatným odsúdením nenastáva totiž fikcia nezákonnosti všetkých rozhodnutí a úkonov, ktoré boli realizované orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti s vedením trestného stíhania. Aj pri vydaní príkazov na vyhotovenie obrazovo zvukových záznamov bola dôsledne dodržiavaná zásada legality, legitimity a proporcionality a tento príkaz je doteraz právoplatný a vykonateľný a nebol zrušený žiadnym orgánom na to príslušným. K ukončeniu služobného pomeru žalobcu ako colníka žalovaná uviedla, že toto nemá žiaden súvis s vedeným trestným stíhaním, pretože služobný pomer bol ukončený na základe § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov. V uplatnenom nároku pritom absentuje zákonná podmienka vzniku nároku na náhradu škody, pretože žalobca nepreukázal uplatnený nárok v zákonom rozsahu, nepreukázal vznik škody ani zodpovednosť štátu ani výšku nemajetkovej ujmy, teda ani existenciu príčinnej súvislosti.

4. Súd prvej inštancie rozhodol v poradí prvým rozsudkom vo veci samej zo dňa 13.9.2018, pričom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 50.000 € s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. V dôsledku odvolania v danej veci rozhodoval odvolací súd Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom zo dňa 23.1.2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaná podala proti uvedenému rozsudku dovolanie, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, Najvyšší súd SR vyhovel žalovanej tak, že odložil vykonateľnosť rozsudku tak súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho a uznesením č.k. 4Cdo/216/2020 zo dňa 27.10.2021 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/4/2019 zo dňa 23.1.2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne uznesením zo dňa 24.2.2022 Krajský súd v Košiciach sp. zn. 2Co/7/2022-341 zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Vzhľadom na dôvody zrušenia rozsudkov tak dovolacieho súdu, ako aj odvolacieho súdu, bol povinný súd prvej inštancie po vrátení veci opätovne sa vysporiadať s výškou požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu v žalobe a špecifikáciou žalovanej istiny žalobcom za jednotlivé nároky, pričom bol povinný aj túto výšku riadne zdôvodniť. Taktiež súd prvej inštancie vzhľadom na pokyny odvolacieho súdu mal sa zaoberať opätovne nárokom žalobcu v súvislosti s nezákonnosťou príkazu na vykonanie obrazovo zvukových záznamov a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru ohľadne nároku žalobcu aj v súvislosti s týmto uznesením, je potrebné opätovne zvážiť a upraviť výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd tiež zaviazal súd prvej inštancie pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadňovať aj rozhodovacia prax súdov v súlade s princípom rovnosti strán a princípom právnej istoty, a teda rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, aby existoval vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej ujmy tak, ako vyslovil názor Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí III. ÚS/288/2017.

6. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na vykonané dôkazy, vykonal tak listinné dôkazy, ako aj výsluch žalobcu a svedkov, vec právne posúdil podľa ust. § 27 ods. 1, § 1, § 3 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a vo veci rozhodol.

7. Poukázal na to, že v predmetnom konaní sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, a to: 1/ uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 8.12.2008, 2/ uznesenia sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku o vzatí do väzby zo dňa 11.12.2008 a 3/ príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku č. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, na základe ktorého boli vykonané obrazovo zvukové záznamy zo stanoviska colníkov v unimobunke. Keďže uvedené rozhodnutia boli vydané po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. po 1.7.2014, vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 1 cit. zák. súd posúdil predmetnú vec podľa tohto zákona.

8. Následne vo všeobecnej a teoretickej rovine súd prvej inštancie poukázal na základné predpoklady existencie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, poukázal na to, že v predmetnej veci je nepochybné a preukázané, že uznesením vyšetrovateľa bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi za skutok v tomto uznesení špecifikovaný, ďalej, že na základe uznesenia sudcu Špeciálneho súdu bol žalobca vzatý do väzby, pričom väzba trvala do 23.1.2009 a svedčí o tom i samotný príkaz na prepustenie z väzby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry v Pezinku. Ďalej bolo preukázané aj to, že trestné stíhanie okrem iných aj voči žalobcovi, ktorý bol stíhaný za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. v súbehu so zločinom podielníctva podľa § 20, k § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 3, písm. b/ Tr. zák. bolo zastavené, pretože skutky nie sú trestným činom. Uvedené rozhodnutie voči žalobcovi nadobudlo právoplatnosť 11.10.2013. Súd uzavrel, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a pre posúdenie zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je rozhodný neskorší výsledok trestného stíhania, pričom takýto názor je podložený judikatúrou Najvyššieho súdu SR.

9. Súd prvej inštancie použil ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. V zmysle platnej súdnej judikatúry platí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá nemajetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu voči občanovi bola odčinená. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch patrí poškodenému za splnenia predpokladu a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú tak nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ktorú preto nemožno uspokojiť inak. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

10. Čo sa týka kritérií pre určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, ktoré skončilo inak, než právoplatným rozhodnutím o odsúdení, poukázal súd prvej inštancie na súdnu prax Českej republiky, ako aj rozsudok Veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 30Cdo/2813/2011 zo dňa 27.6.2012, v ktorom sa konštatuje, že súdy pri stanovení formy, či výšky zadostučinienia majú vychádzať predovšetkým z povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania, z dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby a forma a prípadná výška zadostučinienia pritom nesmie byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.

11. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože výsledkom trestného stíhania voči žalobcovi bolo zrušenie nezákonných rozhodnutí, a to uznesenia o vznesení obvinenia, uznesenia sudcu o vzatí do väzby, ako aj príkazu sudcu, na základe ktorého boli vyhotovené obrazovo zvukové záznamy, a to v zmysle uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.9.2013, keď trestné stíhanie aj voči žalobcovi bolo zastavené. Príkaz sudcu, na základe ktorého boli vyhotovené obrazovo - zvukové záznamy slúži ako prostriedok, aby mohlo dôjsť k vzneseniu obvinenia proti konkrétnej osobe a súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že toto rozhodnutie nie je nezákonným rozhodnutím, keďže bolo vydané po začatí trestného stíhania, t.j. v októbri 2008 a aj s vydaním uvedeného príkazu došlo k zníženiu ľudskej dôstojnosti žalobcu i vážnosti jeho osoby, ktorá odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale rozhodujúce je to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní

potvrdilo. Preto námietky žalovanej, že nebola splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia v prípade príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku, na základe ktorého boli vyhotovené obrazovo zvukové záznamy, vyhodnotil za neopodstatnené.

12.Súd v ďalšom odôvodnení poukázal na to, že žalobca bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu v Michalovciach zo dňa 20.1.2009 prepustený zo služobného pomeru colníka z dôvodu porušenia základných povinností colníkov stanovených v § 44 ods. 3, písm. a/, b/ a h/ zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov tým, že dňa 23.10.2008 na stanovisku č.1 na hranici medzi SR a UA v Čiernej nad Tisou v služobnej miestnosti potom, čo colník E. podal jednu škatuľku cigariet F. G. a dve škatuľky žalobcovi, pričom on následne podal jednu škatuľku colníčke C., tieto cigarety nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na pobočke colného úradu a tým umožnil, aby cigarety unikli spod colného dohľadu, rovnako dňa 24.10.2008 na uvedenom stanovisku po vykonaní colnej kontroly vlaku priniesol do služobnej miestnosti fľašu nezisteného obsahu a množstva, ktorú položil do služobnej tašky a odniesol z miesta preč, čím porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Jeho služobný pomer skončil dňom doručenia uvedeného rozhodnutia a žalobca bol prepustený zo služobného pomeru colníka na základe skutku, ktorý je totožný so skutkom, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči jeho osobe. Prebiehalo teda trestné stíhanie, ktoré bolo voči žalobcovi zastavené až uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 25.9.2013 a nadobudlo voči nemu právoplatnosť 11.10.2015.

13.Súd prvej inštancie následne uviedol, že zotrúva na vyhodnotení vykonaných dôkazov v priebehu celého tohto sporu a mal za preukázané, že žalobca v dôsledku trestného stíhania a hlavne v dôsledku väzby utrpel ujmu v rodinnom, osobnom i pracovnom živote. Bol stíhaný a obvinený za spolupáchateľstvo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva, čím mu hrozil trest odňatia slobody v trvaní od 4 do 10 rokov. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy vzal súd do úvahy okolnosti, za ktorých k ujme došlo. Z výpovedí žalobcu, ale aj svedkov, bolo nepochybne preukázané, že 9.12.2008 „kukláči“ colníkov odviekli z porady, kde bolo približne 80 ľudí, prechádzali okolo železničnej stanice, kde boli ďalší ľudia, čo bola pre žalobcu a jeho rodinu veľká hanba, keďže sa jednalo o malé mesto a od začiatku ani nikto nevedel, čo sa stalo a z čoho je žalobca obvinený. Dopady tohto skutku boli u žalobcu katastrofálne, podľa rodinných príslušníkov, ale aj svedkov žalobcu uvedená udalosť zlomila tak po psychickej, ako aj fyzickej stránke, počas väzby schudol takmer 15 kg a pokiaľ aj psychiatra nenavštívil, žalobca sa uzatvoril do seba, s okolím prestal komunikovať a okolie pociťovalo neadekvátne reakcie. Do uvedenej udalosti žalobca s rodinou žil v obci C., rekonštruoval manželkin rodičovský dom, v ktorom prostredí mienil žiť a vychovávať svoje deti. Celú udalosť rodinní príslušníci ťažko znášali a žalobca ťažko znášal, že sa zrútil aj jeho otec, ktorý bol dlhoročným funkcionárom v bankovom sektore. Rodina bola vystavená posmechu, následne vystavená ignorácii zo strany spoluobčanov aj vďaka medializácii prípadu, ktorý bol podaný na roveň mafiánskych praktík a organizovaného zločinu. Tak on, ako aj deti, nevedeli sa vysporiadať s celou situáciou, dcéra odmietala chodiť do školy, žalobcova manželka pracovala na colnom úrade v totožnom rezorte, kde rovnako od svojich kolegov, či nadriadených pociťovala neprimerané reakcie. Nakoniec bola z pracoviska prepustená a zostala bez práce. Aj po návrate z väzby bol žalobca zlomeným človekom, ktorý nerozprával, prestal komunikovať s okolím. Svedkovia tiež uviedli, že aj keď poznali žalobcu ako charakterného človeka, pod tlakom informácií a aj z dôvodu, že k zásahu došlo z pokynu Špecializovaného súdu, nemali svedkovia dôvod neveriť, že sa to stalo tak, ako bolo aj prezentované. Podľa svedkov táto udalosť mala neskutočné rozmery okamžite, pretože mnoho ľudí z okolitých dedín pracuje v Čiernej nad Tisou a meno žalobcu ani zastavením trestného stíhania sa doposiaľ neočistilo.

14.Pokiaľ ide o osobu žalobcu, v podstate ide o mladého človeka, ktorý prešiel rôznymi funkciami, nebol ani raz disciplinárne postihnutý, naopak bol odmeňovaný, a bol u neho predpoklad kariérneho rastu, ale predmetná udalosť tento kariérny rast zamedzila. Bola tiež v príčinnej súvislosti so skončením pracovného pomeru, pričom po návrate z väzby mal problém žalobca zaradiť sa aj do pracovného života, keďže trestné stíhanie bolo ukončené až neskôr a od júla 2009 pracuje v zahraničí, v Belgicku a k rodine sa vracia raz za určitý čas. Preto celé toto malo veľký dopad na jeho rodinný život, keď situáciu musel riešiť aj odchodom do Košíc, kde je väčšia anonymita. Predchádzajúci spôsob života žalobcu sa teda podstatne zmenil a udalosť z decembra 2008 mala nesmierne následky, čím bol preukázaný závažný zásah do osobnostných práv žalobcu.

15.Súd prvej inštancie poukázal na článok 16 ods. 1 Ústavy SR a vyhodnotením dôkazov dospel k záveru, že s trestným stíhaním i väzbou došlo výrazným spôsobom k zníženiu ľudskej dôstojnosti žalobcu, čo odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy spravoval sa judikatúrou tak Najvyššieho súdu SR, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva, aby tak určil primeranú nemajetkovú ujmu. Vzal do úvahy dĺžku trestného konania (takmer 5 rokov), väzobné stíhanie (44 dní), kedy skutočne v tomto období žil žalobca v neistote, ale prihliadol aj na povahu trestnej veci, kde hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody do výšky 10 rokov, ale aj na medializáciu skutku. Zásah podľa súdu netrval len po dobu od vznesenia obvinenia do zastavenia trestného stíhania, ale vo svojej podstate pretrvával a pretrváva aj naďalej a nie je možné tento zásah a ujmu odstrániť inak, ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady. Súd po starostlivom uvážení všetkých skutočností, ktoré zistil na základe vykonaného dokazovania rozhodol tak, že priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 €, ktorú považoval za dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave o spravodlivosti a prihliadnutím na výšku primeranej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach.

16.Kedže žalobca špecifikoval svoje nároky na nemajetkovú ujmu za jednotlivé nezákonné rozhodnutia úradu verejnej moci tak, že za uznesenie o vznesení obvinenia požadoval náhradu 40.000 eur, za uznesenie o vzatí do väzby 20.000 € a za príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov 10.000 €. Súd mal za to, že vzhľadom na vyššie uvedené kritéria je primeraná a spravodlivá náhrada za uznesenie o vznesení obvinenia 24.000 €, za väzbu 5.000 € a za zvukovo-obrazové záznamy 1.000 €.

17.Podľa ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 10c, § 3 vl. nar. č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013 priznal žalobcovi aj úrok z omeškania s tým, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala od 10.9.2014 do 9.12.2015 0,05 %, pričom zvýšená o 8 %-tuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,05 %. Pri príslušenstve pohľadávky a začiatku omeškania poukázal súd prvej inštancie na známu judikatúru s tým, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím 6-mesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom uvedený právny názor je ustáleným právnym názorom. Žalovaná sa preukázateľne dostala do omeškania so zaplatením žalovanej sumy a tak vznikol žalobcovi nárok aj na zaplatenie úrokov z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia s tým, že žalobca predložil doručenkou preukazujúcu prevzatie oznámenia z 28.1.2015 o tom, že Ministerstvo spravodlivosti SR jeho žiadosť o predbežné prejednanie nároku považuje za nedôvodnú.

18.O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že napriek skutočnosti, že nepriznal celú požadovanú nemajetkovú ujmu vzhľadom na povahu sporu, kedy výška priznanej nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, pri určovaní výšky náhrady trov konania bude následne súd vychádzať z výšky priznanej sumy.

19.V zákonnej lehote proti zaväzujúcemu výroku rozsudku a proti výroku o trovách konania podala odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. V prvom rade namietala nedostatočnosť odôvodnenia predmetného rozhodnutia, čo považovala za taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa totiž nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Je tu absolútna absencia vysporiadania sa s právnou úpravou možnosti priznania nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom rozhodnutia o väzbe. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje možnosť priznania nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe v ust. § 8 ods. 5, pričom súd prvej inštancie toto ustanovenie v napadnutom rozhodnutí neuvádza ako východisko svojho rozhodnutia, necituje ho a v žiadnom z bodov odôvodnenia napadnutého rozhodnutia neposkytuje výklad právnej normy, na základe ktorej považoval za opodstatnené priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť titulom rozhodnutia o väzbe a ktorú kvantifikoval na sumu 5.000 €. V priebehu konania žalovaná nerozporovala skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia, rozhodnutie o väzbe môžu za splnenia zákonom stanovených podmienok predstavovať titul uplatnenia nároku na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z., avšak namietala možnosť úspešného uplatnenia nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená titulom označenia príkazu na vyhotovenie záznamov. Poukázal pritom na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn.

4Cdo/216/2020 zo dňa 27.10.2021, kde sa uvádza, že dovolateľka, teda žalovaná opodstatnene namietala neodôvodnenie prijatia záveru o nezákonnosti príkazu na vykonanie obrazovo-zvukových záznamov. Z okolností preskúmvanej veci totiž vyplýva, že obrazovo-zvukové záznamy boli vyhotovené pred začatím trestného stíhania žalobcu a neboli zrušené. Žalovaná poukázala na to, že aj keď podľa ustálenej judikatúry účinok zastavenia trestného stíhania je totožný s účinkom zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia, nie je to možné vzťahovať na rozhodnutia orgánov verejnej moci v rámci trestného konania neobmedzene a podľa názoru žalovanej nie je možné považovať označený príkaz na vyhotovenie záznamov bez ďalšieho za titul pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko jeho nezákonnosť nebola konštatovaná žiadnym rozhodnutím orgánu na takéto konštatovanie príslušným a zároveň toto rozhodnutie nebolo pre svoju nezákonnosť zrušené alebo zmenené. Podľa názoru žalovanej teda neobstoí argumentácia súdu prvej inštancie a žalobcu ani v prípade, ak by bolo možné pripustiť, že zastavením trestného stíhania žalobcu sa stávajú nezákonnými všetky ich rozhodnutia vydané v rámci jeho trestného stíhania, pretože príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov bol vydaný pred začatím trestného stíhania. Žalovaná opätovne prízvukovala, že aj vzhľadom na ustálenú súdnu prax sa za titul pri trestnom stíhaní považuje uznesenie o vznesení obvinenia a nemožno žiadnym výkladom dospieť k záveru, že iným ukončením trestného stíhania ako právoplatným odsúdením obvineného sa všetky rozhodnutia a úkony orgánov činných v trestnom konaní stávajú nezákonnými, pretože takýto výklad odporuje nielen zákonu, ale aj Ústave Slovenskej republiky. Iným ukončením trestného stíhania ako právoplatným odsúdením teda nenastáva fikcia nezákonnosti všetkých rozhodnutí a úkonov realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní a súdov. Rozhodujúcim dôvodom, prečo je titulom na náhradu škody uznesenie o vznesení obvinenia je, že týmto uznesením orgány štátu obviňujú konkrétnu osobu zo spáchania trestného činu a neskoršie oslobodenie spod obžaloby alebo zastavenie trestného stíhania potvrdzuje, že táto osoba bola obvinená zo spáchania trestného činu nedôvodne. Takéto následky však iné ukončenie trestného stíhania ako právoplatné odsúdenie vo vzťahu k príkazu na vykonanie záznamov nemá, keďže samotný výsledok trestného konania nemá žiaden vplyv na zákonnosť vykonania záznamov, ktoré môžu byť vyhotovované už pred samotným začatím trestného stíhania a navyše nielen voči obvinenej osobe. Argumentácia súdu prvej inštancie teda neobstoí vo vzťahu k tomuto príkazu. Napokon súd prvej inštancie svoj právny názor o nezákonnosti príkazu na vyhotovenie záznamov v skutočnosti vôbec neodôvodnil, čím rezignoval na povinnosť uloženú mu rozhodnutiami súdu vyšších inštancií. Súd prvej inštancie sa v tomto smere teda neriadil právnym názorom súdov vyššieho stupňa, čím došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces a naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. V súvislosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jeho výškou žalovaná zastáva názor, že súd prvej inštancie neučinil zadosť citovanému názoru dovolacieho súdu v uznesení sp.zn. 4Cdo/216/2020, lebo síce rozsiahlo, ale bez akéhokoľvek kritického zhodnotenia dôvodil vznik a priznanie žalobcovi nemajetkovej ujmy skutočnosťami, ktoré v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. ani nie sú spôsobilé dôvodiť vznik ujmy v osobnostnej sfére žalobcu v príčinnej súvislosti s označenými rozhodnutiami. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia a parametre pre posudzovanie rozsahu nemajetkovej ujmy sa viažu na osobu poškodeného a nie osoby blízke a rodina tak, ako to zdôvodňoval súd prvej inštancie. Pokiaľ súd prvej inštancie odôvodňoval výšku a kritérium na priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi aj to, že to bolo medializované, tak v tomto prípade štát nemá ani vecnú legitimáciu v tomto sporovom konaní, ale pokiaľ uverejňovaním v médiách došlo k poškodeniu dobrého mena žalobcu, tak zodpovednosť nesie toto médium. Žalovaná tiež neprijala ďalší argument súdu v prvej inštancie, keď konštatoval, že so žalobcom bol už skončený služobný pomer a následkom trestného stíhania mu bolo znemožnené pracovné uplatnenie sa na území Slovenskej republiky. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru v dôsledku vyvedenia disciplinárnej zodpovednosti za skutky, ktoré sa síce zhodujú so skutkami, ktoré boli predmetom aj trestného stíhania, avšak nie v dôsledku trestného stíhania, teda nie pre porušenie trestnoprávnej normy, ale v dôsledku skutočnosti, že voči nemu bolo začaté a vedené trestné stíhanie, ale pre porušenie služobných predpisov. Išlo teda o vyvedenie disciplinárnej zodpovednosti voči žalobcovi bez ohľadu na trestnoprávne dôsledky. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sa nevedel zaradiť do pracovného pomeru a musel si nájsť prácu v zahraničí, žalobca je ten kto má bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu a toto úspešne nezvládol. V neposlednom rade nesúhlasil s bodom 73. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde súd uvádza, že vzal do úvahy aj skutočnosti a okolnosti zatknutia, pretože pri posudzovaní vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy za zásadný zásah, ktorý nie je označený v žalobe a súčasne ho nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie ani nesprávny úradný postup, nemožno považovať toto rozhodnutie za vecne správne. Je potrebné zdôrazniť, že zatknutie, resp. okolnosti zatknutia nemožno stotožňovať so žiadnym so žalobcom označených nezákonných rozhodnutí. Čo sa

týka výšky priznanej nemajetkovej ujmy, ani s týmto žalovaná nesúhlasila poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaná v priebehu konania poukazovala na znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z. V roku 2013, teda v čase skončenia posledného zo zásahov, bola výška minimálnej mzdy na úrovni 338 €, t.j. 50-násobok predstavuje 16.900 €. Vo vzťahu k primeranosti náhrad nemajetkovej ujmy pritom žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu a ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, že pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy je v konaniach o náhradu škody proti štátu potrebné vždy zohľadňovať aj odškodňovanie obetí trestných činov podľa osobitných predpisov, a to bez ohľadu na to, kedy k ich zásahu došlo, teda či sa vec posudzuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z.z. v akejkolvek verzii jeho platnosti aj účinnosti. V nadväznosti na uvedené nemožno súdom priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 € označiť inak ako neprimeranú a v rozpore so spravodlivým zadosťučinením a napokon aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Postup súdu prvej inštancie teda označila žalovaná ako nekonzistentný, keď na jednej strane aplikuje na vec priamo ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a ods. 4 však už prehliada. Primeranosť poskytnutej peňažnej náhrady v prípadoch nároku uplatneného titulom rozhodnutia o väzbe je pritom možné ilustrovať viacerými rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, kde boli aj za väčšie, aj za dlhšie trvanie väzby priznané nižšie sumy. Po prepočte náhradu 113,63 € za deň väzby, ktorú súd prvej inštancie žalobcovi priznal, považuje odvolateľka za absolútne neprimeranú. Súd prvej inštancie teda nesprávne posúdil otázku primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy a svoje rozhodnutie aj nedostatočne odôvodnil. Čo sa týka úrokov z omeškania a určenie momentu vzniku omeškania žalovanej, aj tu súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne. Žalovaná uviedla, že je súčasne si vedomá aktuálneho odklonu v rozhodovaní niektorých senátov Najvyššieho súdu SR v otázke plynutia omeškania v prípadoch priznania náhrady nemajetkovej ujmy, avšak zastáva názor, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu nebola zásadným spôsobom prelomená a už vôbec nedošlo k ustáleniu novej, všeobecne akceptovanej rozhodovacej praxe o omeškaní s plnením náhrady už od uplynutia lehoty na predbežné prerokovanie nároku podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorou by sa mal súd v prejednávanej veci riadiť, resp. byť tým viazaný. Poukázal pritom na skoršie rozhodnutia dovolacieho súdu, ale aj judikát č. R 45/2000. Čo sa týka výšky úroku z omeškania, odvolateľka uviedla, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne, čo nie je správne. Z predloženej žaloby a vykonaného dokazovania, že žalobcovo trestné stíhanie sa právoplatne skončilo 11.10.2013 a najskôr v tento deň si mohol žalobca začať voči žalovanej uplatňovať akékoľvek nároky zodpovednosti za škody voči žalovanej. Žalovaná sa teda nemohla dostať do omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy skôr ako neplnením v patričnej lehote, pre oba prípady však platí totožne, že záväzkový vzťah v danom prípade nevznikol do 31.1.2013. Nesúhlasila ani s výrokom o trovách konania, keď súd priznal v plnom rozsahu žalobcovi proti žalovanému, čím sa dopustil nesprávnej interpretácie a aplikácie § 255 ods. 1 a 2 CSP bez zohľadnenia úspechu strán v spore. Odvolateľka teda navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že určí náhradu výšky nemajetkovej ujmy, ktorá bude zodpovedať zákonnej úprave a judikátornej praxi pri zohľadnení prevažujúcej absencie preukázaných zásahov vylučujúcej priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške určenej súdom prvej inštancie a žalobu v časti požadovaného príslušenstva zamietne a sám rozhodne o trovách konania s prihliadnutím na pomer úspechu strán v spore.

20. Žalobca k odvolaniu podal písomné vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a odvolaciemu súdu ho navrhuje ako taký potvrdiť s tým, že požaduje aj náhradu trov odvolacieho konania. V prvom rade uviedol, že námietka žalovanej čo sa týka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia neobstojí. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu totiž súd nemusí reagovať na všetky námietky strany sporu ani nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky, pritom z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami a námietkami žalovanej, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci. Ak žalovaná v odvolaní namieta, že príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov nie je možné považovať za titul uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, lebo tento príkaz nebol ako nezákonný zrušený, tak žiadnym výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno dospieť k takému záveru, že iným ukončením trestného stíhanie ako právoplatným odsúdením obvineného sa všetky rozhodnutia a úkony orgánov činných v trestnom konaní a súdov stavajú nezákonnými. Štát zodpovedá aj za škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená takýmto príkazom a tejto ide o objektívnu

zodpovednosť a tej sa nemôže zbaviť. Ďalej poukázal na to, že rozhodujúcim kritériom pre posúdenie zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výlučne procesný výsledok tohto konania. Nemožno pri každom rozhodnutí lipnúť na splnení formálnej podmienky s poukazom na § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého by malo dôjsť k zrušeniu alebo k zmene vydaného rozhodnutia. Ak má byť jednotlivец povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že pre prípad preukázania sa, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený, teda aj za vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov. Vo vzťahu k ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších justičných orgánov SR poukázal na rozhodnutie sp.zn. 4MCdo/15/2009, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR ako judikát 137/2014, z ktorého vyplýva, že rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia, resp. kde vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania. Trestné stíhanie pritom bolo zastavené uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 25.9.2013 a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný týmto rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Ak žalovaná namieta v odvolaní neprímeranú výšku priznanej nemajetkovej ujmy s tým, že súd prvej inštancie neprihliadal na zákon č. 215/2006 Z.z. a v súčasnosti platný zákon č. 274/2017 Z.z., tieto námietky neobstoja, lebo sú v rozpore so zákonom, ale aj s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Súd v Slovenskej republike nie sú vo výške odškodnenia za väzbu viazané žiadnymi pravidlami ani pevnými čiastkami a je na úvahe súdu, aby v každom jednotlivom prípade pri zvážení individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku odškodnenia. Nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla protiprávnym trestným stíhaním vrátane vykonania väzby a obrazovo-zvukových záznamov. Taktiež ukončenie služobného pomeru u žalobcu prišlo v jednoznačnej súvislosti s jeho trestným stíhaním, postihlo ho vo veku, kedy skutočne očakával vzhľadom na jeho doterajšie pracovné výsledky bez akejkoľvek preukázanej výhybky ďalší kariérny postup a následkom bolo, že si len ťažko našiel pracovné uplatnenie. Prípad bol značne medializovaný a informácie médiám poskytli zložky žalovanej. Opätovne poukázal na to, že každý prípad je individuálny a súd posudzuje osobitne okolnosti prípadu a závažnosť následkov. Žalobca bol vo väzbe počas vianočných sviatkov, nebol so svojou rodinou a už aj tým došlo k zvýšeniu zásahu do jeho práva na súkromný a rodinný život. Aj priebeh zatýkania žalobcu za prítomnosti verejnosti správne súd posúdil ako následok vzniku nemajetkovej ujmy. Ďalej žalobca uviedol, že javí sa nelogické aplikovať ust. § 5 zákona č. 215/2006 Z.z. na určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa uvedeného zákona je totiž zrejme, že zákon upravuje finančné odškodnenie osôb, ktorým bola v dôsledku úmyselných násilných trestných činov spôsobená ujma na zdraví. Z ust. § 8 ods. 1 cit. zákona je zrejme, že o odškodnení rozhoduje a vypláca sa na základe písomnej žiadosti podanej Ministerstvu spravodlivosti SR. V týchto konaniach o odškodňovaní osôb poškodenými násilnými trestnými činmi sa štátny orgán nedopustil žiadneho protiprávneho konania a tak je logické, že aj sumy odškodnenia stanovené v tomto zákone sú len symbolické a limitované maximálnym odškodnením 50-násobku minimálnej mzdy. Iná je pritom situácia pri náhrade škody za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, kde sa orgán štátnej správy dopustil protiprávneho konania, a to pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádza z konkrétnych kritérií, ktoré sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Je toho názoru, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno obmedziť, lebo ide o objektívnu zodpovednosť štátu a tá je zakotvená v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Napokon vyplýva to aj z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/262/2015 zo dňa 16.3.2016, kde sa konštatovalo, že postup, ktorým by obmedzil výšku náhrady nemajetkovej ujmy by popieral princíp úplného odškodnenia. Neobstoja ani námietka žalovanej, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí súd prihliadať aj na iné osobitné predpisy, ktoré upravujú odškodnenie za poškodenie zdravia. Takéto nároky nemožno spájať, pretože vychádzajú z celkom iných zákonných kritérií. Neobstoja ani ďalšia námietka žalovanej s poukazom na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, kde boli priznané podstatne nižšie sumy náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 7Cdo/262/2015, 4Cdo/48/2015, 1Cdo/133/2018. Aj z týchto troch rozhodnutí je zrejme, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy proti štátu nemožno obmedziť. Zo spisu je zrejme, že žalobca bol stíhaný skoro 5 rokov, väzobne 44 dní a vzhľadom na okolnosti prípadu priznaná náhrada v sume 30.000 € nie je neprímeraná. Ak žalovaná namieta priznanie úroku z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy a je toho názoru, že úroky z omeškania sú predmetom samostatného peňažného záväzku medzi dlžníkom a veriteľom a ak takýto záväzok neexistuje, nie je možné úroky z omeškania priznať, táto námietka taktiež neobstoja. Súd prvej inštancie sa s ňou riadne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí poukázaním na judikatúru Najvyššieho súdu. Ak žalovaná poukazuje na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu, keď tento nepriznal úroky z omeškania, táto argumentácia neobstoja, lebo ide o rozhodnutia pred novelou zákona č. 514/2003 Z.z., keď ešte nebol

v účinnosti § 16 ods. 4. Ani námietka žalovanej ohľadne údajného rozporu priznanej náhrady trov konania žalobcovi proti žalovanej neobstojí, lebo je v rozpore so zákonom a ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Už Ústavný súd vo svojom rozhodnutí č.k. IV. ÚS 652/2018-44 zo dňa 13.2.2020 jasne uvádza, že za úspech sa považuje už úspech v základe nároku, pričom sa kvantitatívne odlišuje od ostatnej sporovej agendy v prípade, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku. V prípadoch ako je posudzovaný však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy v tomto prípade je riadne zdôvodnené cez interpretáciu pojmu úspech vo veci podľa § 255 CSP.

21.K vyjadreniu opätovne podala vyjadrenie žalovaná - odvolateľka, kde zotrvala v podstate na všetkých svojich argumentoch.

22.Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozsudkom č.k. 2Co/77/2023 zo dňa 18.5.2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené čo do sumy 21.000 € s 8,05% úrokom z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol. Priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu. Uviedol, že za dôvodnú považuje namietanú výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy aj keď sa stotožnil so záverom, že trestné stíhanie predstavuje vždy vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj negatívne dopady na jeho osobný život a celý životný osud. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ale aj vzhľadom na výšku priznaných náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných veciach dospel odvolací súd k záveru, že primeranou náhradou pre žalobcu je suma nižšia ohľadne rozhodnutí o vznesení obvinenia a o väzbe. Podotkol, že aj keď zákon č. 514/2003 Z.z. neuvádza žiadne kritériá pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy ani žiadnu metodiku výpočtu, resp. bodové hodnotenie, na základe ktorého by sa výška priznávanej náhrady súdom určila, je potrebné ju určiť na základe zákona podľa voľnej úvahy, ktorú je potrebné odôvodniť a musí zodpovedať zistenému skutkovému stavu. K žiadosti žalovanej o zohľadnenie zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z. a výšky celkovej sumy odškodnenia, ktorá by nemala presiahnuť výšku 16.900 € odvolací súd uviedol, že udalosť nastala ešte za účinnosti zákona č. 514/2008 Z.z. v čase, kedy ust. § 17 neobsahovalo štvrtý odsek. Ani z prechodných a záverečných ustanovení nevyplýva, že by bola suma náhrady za nemajetkovú ujmu limitovaná podľa vyššie uvedených predpisov. Uviedol aj právoplatné rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach (vo veciach colníkov), kedy bola žalobcom priznaná suma 15.000 €, 19.075,75 €, 20.000 €, 15.000 €. Na základe zohľadnenia limitov odškodňovania poškodených násilnými trestnými činmi s prihliadnutím k právoplatne priznaným výškam náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných veciach teda odvolací súd považoval za primerané a spravodlivé priznanie za nezákonné rozhodnutie, a to začatie trestného stíhania sumou vo výške 17.000 €, rozhodnutie o väzbe vo výške 3.000 € a za príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov ponechal sumu 1.000 €, spolu teda priznal žalobcovi 21.000 €.

23.Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd SR uznesením č.k. 8Cdo/44/2023 zo dňa 19.3.2025. Rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zrušil aj uznesenie Mestského súdu Košice č.k. 25C/72/2015-498 z 24.8.2023 (rozhodnutie o výške trov konania). V prvom rade uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva dostatočnú odpoveď na uplatnenú podstatnú argumentáciu žalovanej, pretože z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa odvolací súd vysporiadal s námietkou vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe z dôvodu chýbajúceho právneho posúdenia, ako aj odôvodnenia priznanej výšky s poukazom na počet dní vo väzbe a rozhodovacou praxou štandardne rešpektované a aplikované rozpätie náhrady za jeden deň väzby v rozsahu 20 až 60 €. Taktiež z odôvodnenia jednoznačne nevyplýva, na základe akých konkrétnych okolností týkajúcich sa výlučne žalobcu došlo k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 21.000 €, pokiaľ žalovaná v spore opakovane poukazovala nielen na ustálenú rozhodovaciu prax, na ktorú je potrebné prihliadať, ale aj na judikatúru Ústavného súdu, Rozhodnutia ESLP v súlade s princípom právnej istoty a rovnosti strán v spore. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné zohľadňovať aj rozhodovaciu prax súdov v súlade s princípom rovnosti strán a princípom právnej istoty, a teda rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako tak, aby existoval vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej sumy.

24. Dovolací súd vytýkal odvolaciemu súdu, že sa dôsledne neriadil ustálenou rozhodovacou praxou pri riešení otázky posúdenia nezákonného rozhodnutia, ak posúdil príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov vydaný Špeciálnym súdom v Pezinku pod č. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, ako nezákonné rozhodnutie s prihliadnutím na neskorší výsledok trestného stíhania. Príkaz súdu na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov vydaný podľa Trestného poriadku v danom prípade pred začatím trestného stíhania predstavuje jeden zo spôsobov aplikácie zabezpečovania informácií, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok. Oprávnenosť vydania právoplatného príkazu nemôže preskúmať všeobecný súd, lebo príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný a musí z neho vychádzať. Uvedené sa vzťahuje na trestné konanie ako aj na prípadné občianskoprávne konanie na ochranu osobnosti. Existencia nezákonného rozhodnutia pre uplatnenie nároku na náhradu škody je splnená len vtedy, ak bolo vydané rozhodnutie a nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu spôsobenú pri výkone verejnej moci nie je zásadne oprávnený sám posudzovať zákonnosť alebo nezákonnosť vydaného rozhodnutia v inom konaní vychádzajúc z prezumpcie správnosti vydaného rozhodnutia. Pokiaľ žalobca po skončení trestného stíhania sa nedomáhal svojich základných práv, nezákonnosť vydaného príkazu nenamietal v konaní pred ústavným súdom, resp. v sporovom konaní nepreukázal jeho zrušenie pre nezákonnosť pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je splnený zákonný predpoklad.

25. V súvislosti s namietanou limitáciou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaná v dovolacom konaní namietala, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobca osvedčil existenciu okolností majúcich za následok možnosť posúdenia nemajetkovej ujmy v hornej hranici závažnosti. Dovolací súd uložil odvolaciemu súdu vec opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovanej strany. V rámci vysporiadania sa s uplatnenými námietkami je potrebné zohľadniť právny názor dovolacieho súdu týkajúci sa posúdenia príkazu na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov vydaného pred začatím trestného stíhania žalobcu, vo vzťahu ku ktorému žalobca nepreukázal jeho zrušenie pre nezákonnosť. Pri posudzovaní primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť intenzitu trvania, rozsah nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti a rodine, ale aj rozhodovaciu prax súdov týkajúcu sa obdobných prípadov. Vo vzťahu k limitácii výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely účinnej od 1.1.2009 dovolací súd len poznamenal, že kritéria, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1.1.2009 právna prax zohľadňovala už aj pred účinnosťou tejto novely zákona. Stanovenie maximálnej výšky nemajetkovej ujmy, ktorú možno priznať nemôže teda presiahnuť výšku odškodnenia obetí násilného trestného činu. Vzhľadom k rozmanitosti jednotlivých prípadov, preto ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. treba považovať za normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na individuálne konkrétne okolnosti sám určil okolnosti rozhodné pre určenie formy, resp. výšky spravodlivého zadostučinania.

26. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd vec po zrušení rozsudku dovolacím súdom opätovne prejednal na základe podaného odvolania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou preskúmal napadnuté výroky rozsudku ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné čiastočne. Zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie nebol odvolaním napadnutý, preto nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom a ostal právoplatný. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní pred vyhlásením na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 2 CSP).

27. Žalovaná použila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne

neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

28.Odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 23.10.2025, kde opätovne vypočul žalobcu ako sporovú stranu, ale dal priestor na prednesy tak právnemu zástupcovi žalobcu ako aj poverenej zástupkyňi žalovanej strany. Žalobca zobral čiastočne žalobu späť, a to v časti, čo do sumy 1.240 €, z toho 240 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu a 1.000 € za vyhotovenie obrazových a zvukových záznamov je v zmysle právneho názoru najvyššieho súdu nemá nárok na náhradu takejto škody. Poverená zástupkyňa žalovaného s takýmto čiastočne späťvzatím žaloby súhlasila.

29.Podľa § 370 ods. 1,2 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila, preto odvolací súd v tejto časti pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v späťvzatej časti a v tejto časti konanie zastavil.

30.Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanej vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie v časti je opodstatnené. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, všetky vykonané dôkazy však nevyhodnotil, alebo ich nevyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, čo malo za následok čiastočne nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd preto v časti, v ktorej je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a v časti s použitím § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil.

31.Po čiastočnom späťvzatí žaloby ostal predmetom konania nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a za trestné stíhanie. Základ nároku žalobcu je daný a nespochybnil ho ani dovolací súd. Za dôvodné však považuje odvolací súd odvolanie žalovanej vo vzťahu k posúdeniu veci súdom prvej inštancie ohľadom výšky priznanej nemajetkovej ujmy.

32.V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Trestné stíhanie zasiahlo do súkromného života žalobcu do jeho cti a dobrej povesti a preto je spôsobilé obmedziť, či porušiť aj jeho práva na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, tak ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vykonal rozsiahle dokazovanie aj na zistenie skutočností, potrebných pre ustálenie výšky nemajetkovej ujmy, odvolací súd však vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti, ale aj vzhľadom na výšku priznaných súd v obdobných veciach dospel k záveru, že primeranou náhradou pre žalobcu je suma nižšia, a to aj s prihliadnutím na právny názor dovolacieho súdu prezentovaný v jeho poslednom zrušujúcom uznesení. Stanovenie maximálnej výšky nemajetkovej ujmy, ktorú možno priznať nemôže teda presiahnuť výšku odškodnenia obetí násilného trestného činu. V roku 2013, teda v čase skončenia posledného zo zásahov, bola výška minimálnej mzdy na úrovni 338 €, t.j. 50-násobok predstavuje 16.900 € (pri zohľadnení limitov podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zák. č. 79/2008 Z.z.).

33.Odvolací súd je toho názoru, že pri priznaní nemajetkovej ujmy a v posudzovanom prípade je potrebné uvedené limity podporne do úvahy vziať, taktiež aj priznané sumy náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných veciach, samozrejme za zohľadnenia osoby žalobcu. Každá fyzická osoba vníma zásah do svojich osobnostných práv inak, závisí to od jej osobnostného vybavenia, postavenia v spoločnosti,

charakteru rodinné života ale i pracovného uplatnenia. Je nespochybniteľné, že negatívny zásah do osobnostnej sféry pôsobí zraňujúco, individuálne a rozmanito u každej fyzickej osoby inak. Vzhľadom na to aj dôsledky zásahu do týchto osobnostných sfér života každého človeka sú vysoko individuálne. Na vyjadrenie rozsahu a intenzity ujmy, ktorú vyvolali zásahy do týchto oblastí súkromného, rodinného života je nepostačujúce (paušálne) prirovnanie s inými, i keď obdobnými prípadmi.

34. V tomto smere súd prvej inštancie skutočne podrobne a správne vyhodnotil uvedený zásah a námietky odvolateľky, že v mnohom v odôvodnení uvádza pocity a ujmy rodinných príslušníkov žalobcu nie sú relevantné. Ide predsa o osoby blízke, a žalobca vnímal ich pocity, trápilo ho to, prejavilo sa to v celej škále jeho života. Tiež správne vyhodnotil súd prvej inštancie zásah do kariérnej sféry žalobcu, dostatočne ho odôvodnil a námietky žalovanej v tomto smere považuje odvolací súd za účelové. Odvolací súd pripomína, že právoplatnými rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach bola priznaná nemajetková ujma v obdobných veciach (colníkov) rozsudkom č.k. 1Co/265/2018 zo dňa 22.5.2019 15.000 €, č.k. 11Co/317/2019 zo dňa 30.9.2020 19.075,75 €, 11Co/90/2019 zo dňa 20.5.2020 00 €, č.k. 5Co/78/2019 zo dňa 22.10.2019 15.000 €. Ak žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje aj na iné rozhodnutia a iné, vyššie sumy, odvolací súd v tomto prípade ich nepovažuje za primerané. Odvolací súd prijal všetky úvahy súdu prvej inštancie ohľadne intenzity a hĺbky zásahu do práv žalobcu, uvedené okolnosti, ktoré odôvodnenie je podrobné, presvedčivé a na neho odkazuje. K zmene výšky náhrady nemajetkovej ujmy – zníženiu pristúpil práve z dvoch dôvodov, keď, ako je vyššie uvedené, prihliadol na limity odškodňovania osôb poškodených násilnými trestnými činmi a tiež právoplatne priznaným výškam náhrady v obdobných veciach. Za primerané a spravodlivé považuje odvolací súd náhradu za nezákonné rozhodnutie – začatie trestného stíhania sumu 13.000 €, za rozhodnutie o väzbe sumu 2.300 €, spolu teda priznal žalobcovi sumu 15.300 €.

35. Začiatok omeškania ako aj výšku úrokov z omeškania súd prvej inštancie právne posúdil, použil správny predpis a odkázal na relevantnú judikatúru, preto v tomto smere nemá odvolací súd potrebu odôvodnenie rozsudku dopĺňať. V posudzovanom prípade prevzal žalobca odpoveď MS SR, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku považuje za nedôvodnú dňa 28.1.2015, preto sa žalovaná dostala do omeškania od 29.1.2015.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku tak, že nad sumu 15.300 € s prísl., že žalobu v tejto časti zamietol. V prevyšujúcej časti odvolanie žalovanej nebolo dôvodné, preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok v časti vyhovujúceho výroku čo do sumy 15.300 € s prísl. ako vecne správny potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade nejde o neúspešného žalobcu, pretože mu bola priznaná časť ním uplatneného nároku, výška závisela od úvahy súdu. Pri vyčíslení výšky náhrady trov konania bude súd vychádzať iba z prisúdenej sumy.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).